

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 268/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, advokátska kancelária, Vajanského 10, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 169/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 169/2012 p o r u š e n é b o l o .

2. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Trenčín p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Trenčín j e p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom eur trisťdvadsaťpäť eur štyridsaťdva centov) na účet jej právneho

zástupcu Mgr. Ing. Juraja Trokana, advokátska kancelária, Vajanského 10, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 268/2018-11 zo 17. júla 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 169/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v konaní o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo podaním žaloby proti sťažovateľke 11. júla 2012 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vo svojej sťažnosti sťažovateľka opísala časový priebeh napadnutého konania, poukázala najmä na nečinnosť okresného súdu, ktorý nariadil prvé pojednávanie po viac ako dva a pol roku od podania žaloby a aj svojím ďalším postupom nekonal tak, aby vec bola rozhodnutá v primeranom čase. Sťažovateľka zdôraznila, že nie je možné, aby v právne a fakticky nie v zložitom spore konal súd prvej inštancie takmer 6 rokov.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 169/2012 porušené bolo a prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa sťažovateľka domáha priznania finančného zadosťučinenia 5 000 € a úhrady trov konania.

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr 631/2018 z 1. októbra 2018. Po vyjadrení súhlasu s upustením od ústneho pojednávania a uvedení úkonov súdu v ich chronologickom poradí predseda okresného súdu konštatoval, že napadnuté konanie je skutkovo zložitým sporom z dôvodu nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania viacerými súdnymi znalcami. Uviedol, že žalovaná spochybnila závery vypracovaného znaleckého posudku a predložila súkromný znalecký posudok, ktorý dospel k odlišnému záveru a mal za následok potrebu doplnenia znaleckého dokazovania. Zároveň predseda súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že okresný súd musel vykonať dokazovanie k tvrdeným skutočnostiam, čo sa týka navrhovanej disparity podielov. Ďalej sa v podaní okresného súdu uvádza, že *„k predĺženiu konania prispela aj skutočnosť, že v priebehu konania z dôvodu odchodu pôvodne konajúcej zákonnej sudkyne na krajský súd bez akejkoľvek náhrady došlo vo veci k zmene zákonnej sudkyne, čo malo za následok opätovné štúdium už existujúcich listinných dôkazov...*

...k nečinnosti súdu došlo v období od 14.02.2013, kedy bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyne z dôvodu pôvodne konajúcej zákonnej sudkyne na krajský súd do vykonania jej prvého úkonu, t.j. 03.12.2014...

...od tohto úkonu už zákonná sudkyňa vo veci konala plynule a bez priedahov...“.

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu zaujala stanovisko podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 19. novembra 2018. V predmetnom stanovisku uviedla, že nemá námietky proti chronológii procesných úkonov uvedených okresným súdom a svoju sťažnosť podanú ústavnému súdu považuje za dôvodnú. Zdôraznila, že predmetom napadnutého konania nie je vec skutkovo či právne náročná, ako ani to, že *„zmenu zákonnej sudkyne, uvádzanú v stanovisku okresného súdu, nepovažuje sťažovateľka za ospravedlnenie priedahov v konaní, nakoľko je vecou súdu, aby po personálnej stránke zabezpečil svoju plynulú činnosť tak, aby nedochádzalo k ujme na právach strán konania...“.*

Zároveň sa sťažovateľka vyjadrila, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj obsahu spisu ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 11. júla 2012 bola na okresnom súde podaná žaloba o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“),
- 10. augusta 2012 bola zaslaná žaloba na vyjadrenie žalovanej, zároveň bol k spisu pripojený spis týkajúci sa rozvodu manželstva účastníkov konania,
- 25. septembra 2012 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovanej k žalobe, ktoré bolo 2. októbra 2012 zasielané na vedomie žalobcovi,
- 14. februára 2013 bola pokynom predsedu okresného súdu č. 21/2013, sp. zn. Spr 214/2013 vec prerozdelená do oddelenia 12 C novej zákonnej sudkyňi,
- 14. januára 2015 riadne nariadené pojednávanie bolo odročené na neurčito na účel zistenia všeobecnej hodnoty bytu, ktorý je predmetom sporu a na účel písomného vyčíslenia sumy, ktorú žalovaná žiadala zohľadniť v rámci vysporiadania BSM, keďže žalobca neprispieval na domácnosť (disparita hodnoty podielov po zániku BSM, pozn.),
- 17. augusta 2015 okresný súd ustanovil znalca z odvetvia odhadu hodnoty vozidiel a znalca z odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností,
- 8. októbra 2015 bol okresnému súdu predložený znalecký posudok na určenie hodnoty vozidla,
- 17. decembra 2015 bol okresnému súdu predložený znalecký posudok na určenie hodnoty nehnuteľnosti,
- 21. decembra 2015 okresný súd rozhodol uzneseniami č. k. 22 C 169/2012-107 a č. k. 22 C 169/2012-109 o priznaní odmeny a náhrad za vypracovanie znaleckých posudkov,

- 18. januára 2016 žalovaná podala odvolanie proti stanovenej všeobecnej hodnote bytu a proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 169/2012-109 o priznaní odmeny a náhrady za tento znalecký posudok,
- 2. marca 2016 bol spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na účel rozhodnutia o odvolaní žalovanej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 C 169/2012-109,
- 30. marca 2016 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 156/2016-127 rozhodnutie okresného súdu potvrdil a 29. apríla 2016 spis vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie,
- 11. januára 2017 žalovaná podala okresnému súdu písomnú žiadosť o nariadenie pojednávania,
- 13. marca 2017 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci s výsluchom svedkov, následne bolo pojednávanie odročené na neurčito na účel vyjadrenia sa strán sporu k predloženým listinným dôkazom a návrhu na vysporiadanie hnutelných vecí patriacich do BSM,
- 10. apríla 2017 žalovaná požiadala o predĺženie lehoty na zaslanie vyjadrenia z dôvodu odvolania plnej moci svojmu právnomu zástupcovi,
- 28. apríla 2017 žalovaná predložila okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu na vysporiadanie hnutelných vecí patriacich do BSM,
- 7. júla 2017 žalovaná požiadala okresný súd o nariadenie pojednávania,
- 25. septembra 2017 bolo nariadené pojednávanie odročené na 15. november 2017 na účel predvolania a vypočutia súdnych znalcov,
- 15. novembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie s výsluchom prítomných znalcov, následne bolo pojednávanie odročené na neurčito na účel doplnenia dokazovania písomnými vyjadreniami vypočutých znalcov a na účel predloženia listinných dôkazov zo strany žalovanej,
- 25. januára 2018 okresný súd po doručení listinných dôkazov zo strany žalovanej, zaslaní dôkazov na vyjadrenie žalobcovi a po doplnení znaleckých posudkov nariadil pojednávanie na 12. marec 2018,
- 12. marca 2018 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na účel vyhlásenia rozsudku na 9. apríl 2018,

- 9. apríla 2018 okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok č. k. 22 C 169/2012-656, ktorý bol zároveň doručený stranám sporu,
- 23. apríla 2018 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovanej proti rozsudku č. k. 22 C 169/2012-656,
- 25. apríla 2018 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalobcu proti rozsudku č. k. 22 C 169/2012-656, následne okresný súd vykonal procesné úkony a zaslal odvolania vzájomne stranám sporu na vyjadrenie,
- 8. augusta 2018 okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku č. k. 22 C 169/2012-656.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o platné znenie do 1. júla 2016.

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

16. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o žalobe o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov aj s prihliadnutím na potrebu vykonania znaleckého dokazovania tvorí bežnú agendu všeobecných súdov a hoci je pomerne náročná na dokazovanie a vyžaduje i súčinnosť sporových strán, nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti, zakladajúcej dôvod na výrazné predĺženie napadnutého konania.

17. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom prípade sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom podstatne neovplyvnila jeho dĺžku tak, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania sťažnosti ústavnému súdu.

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska jeho nečinnosti a efektivity vykonaných úkonov.

19. Priebeh napadnutého konania bol od počiatočnej fázy poznačený nečinnosťou okresného súdu, a to od podania žaloby 11. júla 2012 do uskutočnenia prvého pojednávania 14. januára 2015 (2 roky 6 mesiacov). Ďalšiu nečinnosť okresného súdu možno konštatovať v období po vypracovaní znaleckého posudku a jeho písomnom vyhotovení 17. decembra 2015 do nariadenia ďalšieho pojednávania a riadneho prejednanie veci 13. marca 2017. Je pravdou, že spis sa v období od 2. marca 2016 do 29. apríla 2016 nachádzal aj na krajskom súde (rozhodovalo sa o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu o odmene znalca), avšak tento časový úsek s ohľadom na pokračujúcu nečinnosť okresného súdu možno pri komplexnom hodnotení priebehu napadnutého konania považovať za irelevantný. Naopak, je potrebné konštatovať, že promptné rozhodovanie krajského súdu v danom prípade dalo priestor okresnému súdu, aby plynule pokračoval v napadnutom konaní. Až aktivita žalovanej a jej žiadosť o nariadenie pojednávania (žiadosť podaná okresnému súdu 7. júla 2017, pozn.), vyústili do nariadenia pojednávania na 25. septembra 2017. Následne už okresný súd konal plynule, a to aj po vyhlásení rozsudku č. k. 22 C 169/2012-656 z 9. apríla 2018, keď priebežne vykonával procesné úkony na účel predloženia spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach oboch strán sporu.

20. Okresný súd konal tiež neefektívne, a to pokiaľ ide o nariadenie znaleckého dokazovania, keď z časového hľadiska okresný súd ustanovil znalca až 17. augusta 2015, teda po 7 mesiacoch od pojednávania, na ktorom vznikla nevyhnutnosť vypracovania znaleckých posudkov k zisteniu všeobecnej hodnoty motorového vozidla a nehnuteľnosti,

ktoré boli predmetom vysporiadania BSM. Neefektívnosť možno konštatovať aj v prípade, keď na riadne nariadené pojednávanie 25. septembra 2017 okresný súd nepredvolal súdnych znalcov (aj keď mal vedomosť o potrebe ich výsluchu k otázkam rozporovaných žalobkyňou) a urobil tak až na ďalšom pojednávaní 15. novembra 2017.

21. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 1. októbra 2018 sp. zn. Spr 631/2018 konštatoval, že *„v čase nekonania súdu išlo o priedahy objektívneho charakteru, ktoré boli spôsobené zmenou zákonnej sudkyne, pričom tejto sudkyňi bolo spolu s touto vecou pridelené i značné množstvo iných nevybavených vecí, pričom väčšia časť z nich bola staršia ako predmetná vec. S týmito bolo potrebné sa v relatívne krátkom čase oboznámiť a naštudovať...“*.

22. K tomu ústavný súd uvádza, že už v podobných súvislostiach opakovane vo svojej stabilizovanej judikatúre vyslovil (napr. II. ÚS 518/2012, III. ÚS 201/2014), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa má zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priedahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priedahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či zákonného sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripísať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (napr. I. ÚS 119/03).

23. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti vecí, správania sťažovateľky, postupu okresného súdu poznamenaného nečinnosťou a neefektívnou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným priedahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a (bod 1 výroku nálezu).

IV.

24. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, ústavný súd vo výroku tohto nálezu v tomto štádiu konania neprikázal, aby okresný súd vo veci konal bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, reflektujúc na skutočnosť, že vec sťažovateľky bola v čase podania sťažnosti okresným súdom rozsudkom č. k. 22 C 169/2012-656 z 9. apríla 2018 meritórne rozhodnutá, aj keď nie právoplatne, pretože obe sporové strany podali proti nemu odvolanie. Dňa 8. augusta 2018 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Okresný súd tak v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľky.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

26. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa čl. 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

27. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov, pre ktoré pristúpila k podaniu samotnej sťažnosti.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, avšak suma

požadovaná sťažovateľkou nie je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

29. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 22 C 169/2012 a jeho priebeh, ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania a na to, že sťažovateľka podala sťažnosť 21. mája 2018, teda po vydaní rozsudku prvoinštančného súdu, ústavný súd považoval sumu 1 000 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

30. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, advokátska kancelária, Vajanského 10, Trnava. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

31. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921 €.

32. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade § 11 ods. 3 a §13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2 x 153,50 €) spolu s režijným paušálom (2 x 9,21 €) predstavuje sumu trov konania celkom 325,42 €. Písomné vyjadrenie sťažovateľky z 19. novembra 2018 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu advokátovi zaň nepriznal.

33. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2018